

János Detren saarna 21.8.2016 / käännös Heli Alaja

Kristillinen seurakunta! Sisaret ja veljet Jeesuksessa Kristuksessa!

Hyvä ihminen on armahtavainen. Hänen sydämensä on avoin kärsivää lähimmäistään kohtaan. Jumala odottaa, että me rakastaisimme toisiamme ja olisimme armahtavaisia.

Pyrkikäämme rakastamaan. Olkaamme nöyriä. Näin me osoitamme kunnioitusta Jumalaa kohtaan. Johannes kirjoittaa: ”Juuri siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan antamaan meille elämän.”

Armahtavaisuus ja rakkaus veivät Jeesuksen Kristuksen Golgatalle uhriksi meidän syntiemme tähden. Tämä ei ole mikään uskonnollinen fraasi, vaan Jumalan huolehtivaa armoa. Ongelmiamme ei aika ratkaise. Emme vapaudu kurjuudestamme emmekä huolistamme immuunijärjestelmämme, tahdonvoimamme, kärsivällisyytemme avulla. Jumalan armo on ainoa mahdollisuutemme selviytyä. Jumala lähetti ainoan Poikansa, ettemme joutuisi kadotukseen, vaan saisimme iankaikkisen elämän.

Koska Jumala näin paljon rakastaa meidän, meidänkin tulee rakastaa toisiamme. Elämän eri tilanteissa olkaamme armahtavaisia toisiamme kohtaan.

Johanneksen 1.kirjeessä sanotaan: ”Älkäämme rakastako sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuudessa.”

Kerran erään seurakunnan iäkäs johtaja pyysi, ettei häntä kutsuttaisi kokouksiin, joissa käsiteltäisiin vanhoja, jokapäiväisiä asioita. Eräs seurakunnan johtomiehistä esitti suunnitelman:

”Haluaisimme, että tästä päivästä lähtien köyhät eivät enää kulkisi kerjäämässä ovelta ovella, sehän on kovin nöyryyttävääkin. Olisi parempi, että jokainen antaisi varallisuutensa mukaan rahaa yhteiseen keräyslippaaseen ja siitä sitten jakaisimme tarvitseville.”

Jännittyneitä johtomiehet odottivat vastausta. Vanha rabbi nousi seisomaan ja kaikkien katseet suuntautuivat häneen. Hän sanoi: ”Ystäväni, pyysinhän, että minua ei kutsuttaisi kokouksiin, joissa käsiteltäisiin jo tuttuja asioita.” Johtomiehet hämmästyivät. Joku heistä sanoi: ”Tässähän on kysymys aivan uudesta järjestelystä.”

”Olette erehtyneet”, vastasi rabbi, ”tämä käytäntö on ollut jo Sodomassa ja Gomorassa”. Sitten hän kertoi Sodomassa eläneestä tytöstä, joka antoi palan leipää nälkäiselle ja menetti siksi julmasti henkensä. Rabbi jatkoi: ”Kuka

tietää, ehkä somalaisillakin oli keräyslipas, johon rikkaat laittoivat almunsa, ettei heidän tarvitsisi kohdata kärsiviä veljiään eikä katsoa heitä silmiin.”

Toinen tarina on kotoisin läheisestä Liettuasta. Kerran suuri nälänhätä surmasi ihmisiä, etenkin kaupunkilaisia, jotka lähtivät hakemaan ruokaa läheisistä kylistä. Eräs maalaisnainen sääli heitä ja joka aamu hän paistoi leipää omin käsin jauhamistaan jyvistä.

Leivät hän jakoi nälkäisille. Eräänä päivänä saapui tavallista suurempi joukko ja leivät loppuivat kesken. Onneksi taikinatiinusta löytyi vielä taikinaa, josta hän ryhtyi leipomaan leipiä. Ihmiset kävivät kärsimättömiksi ja alkoivat rumin, loukkaavin sanoin huudella naiselle.

Hän pahoitti mielensä ja kyyneleet alkoivat valua hänen poskilleen. Kuitenkin hän suoritti työnsä loppuun ja jakoi paistuneet leivät nälkäisille. Auttaminen oli tärkeämpää kuin hänen mielensä pahoittaminen.

Tämän päivän evankeliumissa Jeesus on samanlaisessa tilanteessa. Jos asetamme evankeliumin laajempaan yhteyteen, saamme huomata, miten Jeesus iloitsi opetuslastensa kanssa, kun he riemuiten ja iloiten kertoivat, että pahat hengetkin olivat totelleet heitä. Tämä onnellinen hetki kuitenkin rikkoutuu, kun kuvaan astuu lainoppinut riitaa haastavine kysymyksineen: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta saisin omakseni iankaikkisen elämän?” Jeesus antoi lainoppineelle hänelle sopivan vastauksen, rakkauden kaksoiskäskyn: Tee näin, niin saat elää. Lainoppinut kysyi viisastellen: ”kuka on lähimmäiseni?” Tähän vastauksena Jeesus kertoi laupiaan samarialaisen vertauksen.

Tämä on tänäkin päivänä vaikea kysymys. Tästä vertauksesta voisi puhua monenlaisia asioita. Kaikki olemme olleet vertauksen eri henkilöitä elämämme eri tilanteissa. Olemme olleet väsyneitä, tarkkaamattomia kotiin palaavia pappeja ja leviittoja, jota ei ole huomanneet tai ovat tietoisesti vältelleet kohtaamasta kovaosaisia veljiään.

Itsekin olen ollut sellainen enkä ole siitä ylpeä.

Olemme olleet myös armahtavia samarialaisia. Olemme voineet auttaa hädässä olevia, jopa minäkin. Eräänä iltana palasin vaimoni kanssa kotiin vierailulta vanhempieni luota. Olimme tuskin ajaneet muutamia satoja metrejä, kun automme eteen hyppäsi hätäantynyt nainen. Sain pysäytettyä auton ja avasin ikkunan. Nainen valitti hysteerisenä, että oli riidellyt miehensä kanssa ullakolla ja nyt hän pelkäsi, että miehelle oli sattunut jotain.

Kiipesin hataria tikkaita ylös ja saavin viime hetkellä miehen luo. Hälytin apua ja mies vietiin ambulanssilla sairaalaan. - Se oli aikamoinen kokemus.

Mekin kohtelemme lähimmäisiämme loukkaavasti, riitelemme ja pahoitamme joskus tahallammekin toisen ihmisen mielen. Olemme olleet myös paikoilleen jätettyjä, pahoinpideltyjä ja apua tarvitsevia.

Pakolaisuus on tämän päivän suuri yhteiseurooppalainen haaste. En tiedä mitä uutisia olette kuulleet meistä. Unkari ovat monet kritisoineet aitojen rakentamisesta ja etelärajojemme ankarasta vartioinnista.

Ongelma on aiheutunut siitä, että on ollut epätietoisuutta, miten pitää toimia ja ylläpitää järjestelyjä. Toisinkin on toimittu.

Unkari on surullisen kuuluisa rautaverkkoaidoistaan. Armeliaisuus ei ylitä uutiskynnystä. En tiedä oletteko nähneet kuvia välittömästi rajan lähellä asuvista ihmisistä. He pelkäsivät. He sulkeutuivat sisälle taloihinsa. Päästivät irti vahtikoiransa.

Mutta myös joka ilta kiinnittivät aitaan raikkaalla vedellä täytettyjä pulloja ja ruokanyyttejä. Aamuun mennessä ne olivat aina kadonneet.

Unkari on tilanteessa, jossa rajat kulkevat unkarilaisten välillä. Unkari on tilanteessa, jossa rajat kulkevat unkarilaisten välissä. Mihin tahansa kuljemme Unkarin rajan ylittäen, kuulemme ihmisten puhuvan unkaria, koska siellä asuu maanmiehiämme.

Meitä koskettaa myös Venäjän ja Ukrainan välinen sota. Ukrainan puolellakin asuu unkarilainen vähemmistö. Avustamme heitä, koska ilman apuamme he eivät tulisi toimeen. Suurin osa heistä on eläkeläisiä.

Itä-Unkarissa on rakennuksia sekä kunnan että kirkon rakentamia, jotka tilaisuuden tullen ottavat vastaan koululaisia vanhempineen, jotka ovat paenneet Ukrainasta.

Tiedän, että Suomessakin autetaan tänne tulleita pakolaisia.

Olen huomannut, että eurooppalaisessa ajattelussa yhä enemmän puuttuu lähimmäisen rakkaus ja armahtavaisuus. Näen syynä sen, että sekä yleisesti että henkilökohtaisesti ihmisiltä puuttuu läheinen yhteys Kristukseen.

Jeesuksen läheisyys on tärkeää.

Tärkeää on myös seurakuntayhteydessä eläminen. Kristillisyyden on voimatonta, jos vain tyydymme kulkemaan Jeesuksen jalanjäljissä. Mitä sanoikaan apostoli Paavali... ” en enää elä minä, vaan Kristus asuu minussa.”

Armahtavan samarialaisen rakkaus on kristillisyyden oikea ilmentymä. Hän kuuli ihmisen valituksen. Hän meni kärsivän luo ja pesi hänen haavansa. Hän vietti yön hänen vierellään ja huolehti hänen paranemisestaan.

Jeesuksen Kristuksen armeliaisuus on suurempaa. Hän ei hoida vain viinillä ja öljyllä, vaan verellään itsensä uhraten – kokonaan. Hän ei ole luonamme vain vaikeina öinä, vaan joka päivä maailman loppuun asti.

Hän on rakkautemme, oman sielumme ja armeliaisuutemme lähde, voima ja liikkeelle lähettäjä.

Siunattu on ihminen, joka on Kristuksessa aina valmis hyviin tekoihin. Jeesus on rauhattoman maailmamme ja elämämme turva. Hyvä on elää ja kokea tämä viettäessämme ensi vuonna uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlaa.

Suokoon Jumala, että Pyhä Henki siunaisi Kristuksen kautta tämänkin ystävyysseurakuntatapaamisen.

Aamen